

337. 5. Nov. 1889. I. Beh. af Loof. om Told- og Skibsafgifterne.

denne Forhøielse, og jeg maa tilstaa, at for mig har det ikke staaet saaledes, at det har nogen væsentlig Betydning for vore Skibshederier, om Tolden paa fremmede indførte Skibe vedbliver at være, som den nu er, 3 pCt., eller om den sættes til, hvad Lovforslaget foreslaar, 4 pCt., idet et Skib, der er erhvervet til et Rhederi, jo dog kommer til at arbejde produktivt i en lang Arrække. Der bliver altsaa en meget lang Tid til Amortisationen af den forøgede Indtjordspris, saaledes at den aarlige Merudgift, som fremkommer ved, at der er betalt 1 pCt. mere i Indførselstold, forekommer mig at maatte blive af forholdsvis ringe Betydning for Rhederierne. At denne Told derimod har en meget stor Betydning for de indenlandske Skibsbyggere, den Sag er ganske klar. Jeg tør i Dieblirket ikke udtale mig bestemt om den Tanke, det ærede Medlem fremsatte, at man vilde kunne varetage baade Skibshederernes og Skibsbyggernes Interesser ved at ophæve Tolden paa Indførselen af fremmede Skibe samtidig med, at man udbetalte en Toldgodtgørelse for det Materiale, som overhovedet blev brugt i Skibsbyggeriet herhjemme; men i hvert Tilfælde er det jo ganske klart, at deraf vil resultere et ikke ganske ubetydeligt Tab i Toldindtægter for Statskassen. Det vilde jo være det Samme som at tilstede en toldfri Indførsel af et meget betydeligt Quantum Varer. Men ogsaa dette vil jo naturligvis kunne lempes ved Forandring paa andre Steder i Toldtarifen.

Det ærede første Medlem for six Kredse (S. Bederien) havde den Hovedindvending mod det foreliggende Forslag, at det ikke foreslaar nogen Nedsættelse i Skatterne. Det gjør det nu i Virkeligheden. Af Forslaget resultere efter min Overbevisning en Nedsættelse i Told- og Skibsafgifterne af mindst de 3½ Millioner, som jeg har angivet. Men en anden Sag er det jo, at jeg ikke tidligere har villet gaa ind paa og heller ikke nu vil gaa ind paa, at der af det Forslag, som her foreligger for Landstinget om Told- og Skibsafgifter, i Forbindelse med Lovforslaget om en Brændevins- og Ølstat, altsaa af det samlede Hele fremgaar nogen væsentlig Nedsættelse i Statskassens Indtægter, og jeg vilde betegne det under de nuværende Forhold som aldeles usforvarligt fra Regeringens Side at ville gaa ind paa et

Forslag, der vilde medføre nogen væsentlig Nedgang i Statskassens Indtægter. Det forekommer mig at være høist mærkeligt, at man vil fremkomme med og fastholde en saadan Fordring paa samme Tid, som man er alt Andet end moderat i Fordringerne om, hvad der af Statskassen skal præsteres til Fremme af Samfundets almindelige Interesser. Saasnart man er inde derpaa, er det ikke Spørgsmaal om Andet, end at Statskassen kan og bør udrede Million paa Million. Og naar der er Spørgsmaal om at fixere Statsindtægter, saa har Staten overmaade godt Haad til at opgive halve og hele Millioner i Indtægterne. Jeg forstaaer slet ikke denne Betragtning. Ærede Medlemmer, som ville gjøre sig til Talsmand derfor, ville i mine Tanter handle rigtigere, naar de ved Siden af disse Fordringer om Nedgang af Statsindtægter, hidrørende fra Toldafgifter, ville fremkomme med andre Statteløve som Erstatning derfor. Hvis det ærede Medlem, som har gjort sig til Talsmand for det andet Things Flertals Betragtning herom, vilde fremkomme med et saadant Forslag, tvivler jeg ikke om, at det vil blive kjendt ogsaa her af den Opmarksomhed, som det fortjener. Men indtil videre tror jeg, at det er bedst at holde fast paa de Statsindtægter, vi have, indtil det kan paavises, at de muligvis kunde afløses af mere hensigtsmæssige Paalæg. Det er Betragtningen fra et Flertal i det andet Thing, som ogsaa har lydt gjentagne Gange her, at en Toldrevision nødvendigvis tillige skal medføre en Nedgang i Statsindtægterne. Det er denne Betragtning, og efter min Overbevisning denne alene, som er Skyld i, at man Naar efter Naar forhandler om Revision af Toldloven uden hidtil og maaste endnu i lang Fremtid at kunne komme til noget Resultat. Det er en Fordring, som jeg anser for at være fuldstændig uberettiget. — Det ærede Medlem gik ind i Dag, hvad man i Løbet af de sidste tyve Aar har hørt saa overmaade hyppigt, at man dog i det Mindste maatte nedsætte Udbyttet af disse Skattefilder med det Beløb, som Krigsskatloven af 1864 gav. Jeg har aldrig kunnet dele denne Betragtning. Jeg har altid udtalt, at jeg for mit Vedkommende maa mene, at Krigsskatloven den Gang, den